

Maar nu, met deze omstandigheden, lijkt dit water gemaakt voor ons. Kijk, die losers van een vrachtschepen nou eens daar. Die doen dit met een motor. Nee, dan wij.

Laag

Kaboem. Vastgelopen.

"O." We waren net weer de Maas afgeslagen. "Het is hier toch net even wat ondieper dan ik dacht." Typisch water hè. Het heeft altijd meerdere gezichten: dat wat je van bovenaf kunt waarnemen en dat wat je dus niet ziet. Het kan golven en bewegen, maar dat hoeft niets te betekenen. Net of

het lief naar je lacht, maar je ondertussen in zijn val lokt. Ik ben dan weliswaar nog nooit omgeslagen met een zeilboot, maar de keren dat ik ben vastgelopen, zijn ontelbaar. Zouden er zeilers zijn die daar bang voor zijn? Vastloopangst.

"Pak jij de boom, ja, zo." En hop, alweer gebeurd. En dan zou ik nu graag die hele Maas af willen gaan, van onder naar boven naar...

"We zijn er," zegt mijn schipper. "Tot ziens." Ik sta weer op een steiger. Zeilen is je wensenlijst aanpassen. En nou weet ik ook nog niet hoe de Koffiebaai nou toch aan zijn naam komt. [Z](#)

